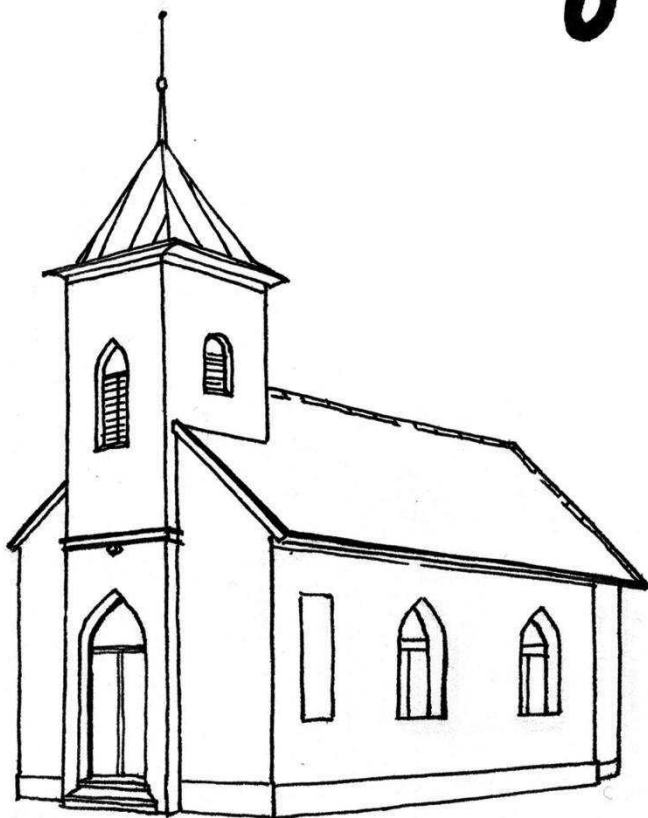

6/2014

BRNEŇSKÝ EVANGELICKÝ MEŠIČŇNÍK

SETKÁVÁNÍ

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Olga Tydlitátová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Kateřina Rybáriková
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Hauserová, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Marta Vařílková

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar a Marta Židková, faráři
kurátor: Miroslav Maňák, past. pracovnice: Jana Kašparová

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2014 (XVI). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

Co s nevyužívaným kostelem?

Možná, že i tato otázka zazněla ve vašich staršovstvech při rozvažování o budoucím hospodaření našich sborů. Každý církevní objekt vykazuje náklady na provoz a údržbu a hospodárné je tudíž sledovat jeho využití. O tom, že obdobný problém řeší i jinde ve světě, nás informuje článek: Nevyužívané britské kostely získávají novou náplň (viz rubrika Zaujalo nás).

„Tak takhle bychom neradi dopadli“, pomyslí si asi většina z nás po jeho přečtení. Myslím si to také, ale zároveň realisticky dodávám: Došlo-li někde k takovému úbytku věřících, že se schází už jen několik prarodičů z původních rozvětvených rodin, nemají tito „pozůstalí“ právo nárokovat finanční pomoc na udržení samostatnosti sboru a údržbu všech sborových objektů. V tom případě nechť se smíří s „přifařením“ k jinému sboru. (Možná, že tím přimějí někoho z příbuzných, aby je vozil svým autem a rovněž se zúčastnil bohoslužeb...). Ve sborovém domě stačí pak zachovat jen menší modlitebnu a byt, pronajatý „sborotvorné rodině“, která zvládne úklid i potřebnou údržbu.

A co s kostelem, který zeje prázdnotou? Ten nabídnout obci na nějaký bohubilý účel. Podotýkám Bohu libý, tedy ne herna ani pivnice, ale možno-li, něco souvisejícího s kulturou a uměním, přednáškami, výstavami apod. Za tím účelem je nutno budovu třeba i důvtipně upravit, jak to udělali např. před lety v Litoměřicích. Do stávajícího kostela CCH s klenbovým stropem vestavěli vnitřní patro, v němž je sborový prostor (s nižší výškou a tudíž snáze vytopitelný) a v přízemí dali vzniknout několika místnostem s šatnou, kuchyní a sociálním zařízením (kostel nyní využívá církev BJB).

Před léty měl náš židenický sbor družbu s městem Chemnitz. Při návštěvě u nich mě zaujal projekt týkající se péče o děti z ulice. V klasickém evangelickém kostele nechali poblíž stolu Páně jen tolik lavic, kolik lidí asi přichází, a zbytek prostoru oddělili závěsem. Do části u dveří dali stoly a židle, někde v rohu umístili kuchyňský stůl, varné konvice a skříňku s nádobím. Příšlé děti dostaly svačinu, pod vedením pomocných dobrovolnic si napsaly úkoly, případně si mohly něco zahrát. Městu se po čase projekt zalíbil a rozhodlo se finančně přispívat a platit jednoho trvalého zaměstnance. Není bez zajímavosti, že zvědavé děti už tenkrát chtěly blíž vědět, co se odehrává za závěsem vpředu, a byly pozvány, aby se přišly podívat i v neděli.

Když to tak píší, tak mě napadá, že kdyby dokázala být naše církev flexibilnější, mohla by své přes týden prázdné kostelní prostory nabídnout i alternativním školkám, o které je teď velký zájem, nebo spolupracovat s hudebními školami apod. Nesměli bychom však stále hledat důvody, proč to nejde, a s pomocí Boží a naší ochotou vyjít situaci vstříc. V západním světě je se co učit v oblasti dobrovolnictví. Zdravotně způsobilí důchodci se angažují všude možně. Pro církve, které jsou teď v hledáčku naší většinově ateistické společnosti, je to příležitost. Nechme se inspirovat a budme vstřícnější.

Jana Slámová

Nevyužívané britské kostely získávají novou náplň

Londýn - Kostel přeměněný v pivnici, chrámová loď přestavěná na supermarket nebo předváděcí salon automobilů: některé britské kostely začínají kvůli úbytku věřících a vysokým nákladům na údržbu žít novým životem, který neodpovídá jejich původnímu poslání. Píše o tom agentura AFP.

Hned za portálem presbyteriánského kostela na Muswell Hill, monumentální stavby z červených cihel a kamene na severu Londýna, trůní obrovský dřevěný sud piva značky Guinness a pulzuje tu pop. Příčná chrámová loď se dosud pyšní gotickými oblouky, ty jsou ale červeně pomalovány a pod nimi se skrývá velký bar. Kostelní lavice byly nahrazeny stoly, taburety a

hracími automaty. Bývalý kostel postavený v roce 1902, jehož exteriér zůstal zcela nedotčený, se nyní stal irským pubem.

"Kdyby to byl ještě kostel, byli by tu dva tři lidé, zatímco v pátek a v sobotu tu je narváno," říká stavební dělník John Earl popíjející pintu piva. "Je to trochu zvláštní, mám pocit, že bych měl mít k tomuto místu úctu. To mi nebrání v tom, abych se opil, ale nelíbí se mi, když někdo pilíře pomalovává," dodává šestačtyřicetiletý muž, který dává přednost tradičním pubům s lidštějším rozměrem. "Je to tu skvělé. Aspoň je takhle kostel využitý, jinak by zpustnul," soudí třiatřicetiletá Yamini, která si sem zašla s přítelkyní na sklenku červeného vína.

Církev v Británii byly vzhledem k neustále klesajícímu počtu věřících v posledních letech nuceny něco udělat s velmi nákladnou údržbou svého obrovského majetku. Anglikánská církev přísně omezuje způsob využití kostelů. Přistupuje na jejich prodej jedině poté, co jejich budoucí využití schválí její výbor.

"V kostele nemůže být centrum pro plánování rodiny, ani sexshop nebo kasino. Může tu být restaurace, pokud se tedy nejmenuje například Dábel, ale nemůže tu být pub," vysvětluje Jeremy Tipping, který má v anglikánské církvi na starosti využití církevních staveb. Jinak je například povoleno zřídit horolezeckou stěnu, jako v kostele svatého Benedikta v Manchesteru, cvičební prostor pro cirkus, jako u svatého Pavla v Bristolu, kde chrámová loď umožňuje zavěsit visutou hrazdu, supermarket, knihovnu či sikhský svatostánek.

Přes velmi přísné předpisy se anglikánská církev nevyhnula některým trapným situacím. "Jeden kostel jsme postoupili umělecké galerii a poté jsme obdrželi stížnosti, že je vystavené umění obscénní," uvádí Jeremy Tipping. Nepříjemnosti se nevyhnuly ani katolické církvi, kde je posouzení nového využití

církevních staveb v pravomoci diecézí. V Liverpoolu je v kostele svatého Petra, kde zůstaly zachovány náboženské obrazy, restaurace pořádající halloweenské večírky. "Pro mnohé katolíky to je hluboce urážlivé," připouští Sophie Andreaeová z památkového výboru katolické církve v Anglii a Walesu.

V letech 1969 až 2011 uzavřela anglikánská církev 1872 kostelů, z nichž bylo 474 zbouráno a 1046 přeměněno na jiné než náboženské účely. Tím církev získala 57 milionů eur (1,4 miliardy Kč), z nichž byla většina převedena na diecéze.

Nejčastějším využitím jsou často luxusní rezidence, jako je dům o sedmi pokojích s úžasně vysokými stropy, zářivými okny a bazénem, který byl loni v Londýně nabízen za 60 milionů eur (1,62 miliardy Kč). Osmadvacetiletá Rachel Chudleyová si koupila skromnější, ale půvabné apartmá v kostele na východě metropole. Okna v jejím salonu jsou ověncena sochami. "Nacházíme se úplně nahoře, ve zvonici, kam věřící nevidí. Moji rodiče se smáli, že když jsem si toto apartmá koupila, přiblížila jsem se k ráji," říká. "Často jsem si říkala, jestli se nerouhám, když bydlím v kostele," směje se.

Obrázek: Kostel sv. Jiří ve Wolverhamptonu v Anglii přestavěný na supermarket. Autor: Wikipedia.org / Roger Kidd / Creative Commons

Zdroj: www.christnet.cz

BYLO

Jarní školka mládeže ve Vanovicích

Seniorátní dny mládeže. V našem seniorátu snad od nepaměti „školka“. Tentokrát o víkendu 25.-27. dubna ve Vanovicích. Řada věcí byla tradičních: impuls při zahájení, páteční hra, sobotní přednáška a dílny, sportování, bohoslužby, večerní čajovny. K radosti SOMu také tradičně přijela spousta účastníků, bezmála 60. Ale přimíchejte do toho pár nových jedinců (nejen) z řad konfirmandů, 5 korejských hostů od Jákobova žebříku v Praze v čele s farářem Kwang-Hyun Ryu, capoeiru, jídelní hůlky, country tance pod vedením Aleše Soukupa, špagety, Skota, lovení ryb v Grónsku, Tour de France, nošení košíku na hlavě, létání letadlem, výstup na kostelní věže a procházku nad klenbou kostela, angličtinu, korejštinu, etnické menšiny v Čechách podle Denisy Sedláčkové a tajemstvími opředený SEM a vznikne vám totální směsice. Zkrátka „Multi-kulti“ školka, jak už název napovídá. Užila jsem si to náramně, a jak svědčí fotky Bena Skály, nebyla jsem sama. Už se těším na podzimní školku v Rovečném. Těšíte se taky? Tak 17.-19. října...

Saša Hauserová

Apeldoorn - Brno ≈ most Evropou

Mosty spojují oddělené. V jejich konstrukcích se objevují a rostou únavové trhliny, působí koroze, občas je někdo přetíží. A pak padají, nebo je rozeberou, nebo je udržují a opravují - pak slouží a spojují.

Přes 25 let spojuje sbor reformované církve v Apeldoornu a sbor ČCE Brno II most, po kterém přeletělo mnoho pozdravů, mnoho informací, mnoho dárků a pozorností, po kterém přejela řada aut a autobusů. Chvilkami trochu chátral, ale zase dostal novou výztuhu a nátěr. Na dny 2. až 4. května po něm dorazila očekávaná, milá návštěva sedmadvaceti přátel ze sboru Dobrého pastýře - dospělých i dětí, známých i zcela nových tváří. Nocleh i přívětivé přijetí našli v rodinách našeho sboru.

Krátký společný čas jsme strávili na společném autobusovém sobotním výletě. Pěšky jsme zdolali významnou jihomoravskou kótu - kopec Výhon. Pak jsme popojeli do sousední Noslavi, prohlédli si kostel, něco se dověděli o historii, děti vyrazily za poznáním k chlívkům s domácími zvířaty, dospělí odkráčeli rovněž za poznáním - jak se pěstuje a zpracovává vinná réva; obojí došlo značného uznání. Den se končil společnou večeří v Blahoslavově domě a hravě pojatým rozhovorem o tom, co spojuje lidi společných a v souhrnu vlastně i odlišných zájmů: různé koníčky a záliby, ale také víra a příslušnost k církvi. A také jsme si pověděli, co je nového ve sborech, radostného i vážného - hospodářská situace se nejen u nás, ale i v holandské církvi komplikuje.

V neděli jsme se sešli ke společným, dvojjazyčným službám Božím, kdy jsme společně slavili svatou večeří Páně. Zazněly oficiální, ale přesto velice srdečné pozdravy. Pár společných chvil u kávy, v trochu užším společenství se podával oběd, a pak už přišly závěrečné stisky rukou a objetí a naši hosté vyrazili v několika větších autech na cestu domů.

Díky všem, kteří se na organizaci podíleli zde i v Apeldoornu, díky všem, kteří hosty přijali, díky všem, kteří se o hosty a domácí starali.

Jaroslav Kučera

Společný výlet do Jihlavy

26. dubna se oba brněnské sbory vydaly na výlet, tentokrát do Jihlavy. Jeli jsme přes Zastávku, Kralice nad Oslavou, Náměšť nad Oslavou, Třebíč a Okříšky. Bratr Marek nás po cestě informoval jako obvykle o různých zajímavostech. Měli jsme zastávku v Brtnici, která leží v údolí říčky Brtnice. Název města je odvozen od míst, kde stávaly včelíny = brtě. Až do třicetileté války byla Brtnice jedním z nejbohatších městeček na Jihlavsku, s kvetoucím obchodem a řemesly. Obec vlastnil cisterciácký klášter v Předklášteří u Tišnova (1234-1240), rod pánů Brtnických z Valdštejna 1410-1623) a italský rod z Collalto et San Salvatore (1623-1945). Z collaltovského období pochází atmosféra městečka, které si dodnes zachovalo původní rozložení. Kolem náměstí se dochovala řada renesančních a barokních domů, na nichž lze sledovat vývoj stavitelství od počátku 17. století až do nástupu empiru.

Brtnice je známá jako místo, kde stojí rodný dům světově proslulého architekta **Josefa Hoffmanna** (1870-1956). Zabýval se zejména návrhy rodinných vil. Vždy usiloval o to, aby dům vznikl ne jenom jako stavba, ale harmonicky s ní vytvářel i interiéry. Jeho nejvýznamnější stavbou je palác pro Adolfa Stocleta v Bruselu (1905-1911), který byl v roce 2009 zapsán na seznam UNESCO. Josef Hoffmann vytvořil řadu staveb i na území České republiky a provedl také úpravu rodného domu v Brtnici (1907).

Hoffmannův dům uzavírá východní část brtnického náměstí. Stavba vznikla patrně spojením dvou menších domů. Dům vlastnilo několik generací předků architekta Josefa Hoffmanna. Otec Josef byl jedním z nejváženějších měšťanů, stál celých 36 let v čele Brtnice jako její starosta. Rodina bydlela v patře, spodní klenuté místnosti a průjezd byly provozní a hospodářské. V roce 2003 byl dům restaurován podle fotografií Hoffmannových úprav z počátku 20. století a dnes je v něm muzeum věnované životu a dílu architekta.

Jihlava, která byla hlavním cílem zájezdu, nás přivítala téměř letním počasím. Před farou nás uvítala Melanka Keřkovská, která tu žije v rodině svého syna, bratra faráře Jana Keřkovského. Měla velkou radost ze setkání s řadou přátel z Brna a strávila s námi celé odpoledne, včetně procházky městem. Bratr farář nás záhy musel opustit, protože odjížděl s dětmi na plánovaný výlet. Sestry ze sboru pro nás měly připravené hojné pohoštění. Faru z roku 1883 od roku 1911 začala užívat německá evangelická církev augsburského vyznání. Dům zůstal majetkem německé luterské církve až do konce druhé světové války, po ní sloužil potřebám farního sboru Českobratrské církve evangelické.

V poválečné historii byla snaha faru zbourat kvůli výstavbě blízkých paneláků. Větší opravy se fara dočkala v roce 2005, kdy za pomoci dotace města 170.000,- Kč byla provedena oprava krovu a střechy.

Po obcerstvení se nás ujala sestra kurátorka Jana Nedbalová, která nás nejprve zavedla k blízkému kostelu. Evangelický kostel apoštola Pavla byl postaven v roce 1878 v novogotickém stylu podle návrhu architekta Aloise Netsche. Původně se jmenoval podle Paula Sperata, luterského kazatele, který v Jihlavě působil v letech 1522-1523. Kostel do konce druhé světové války patřil německé luterské církvi v Jihlavě. Během let byl několikrát opravován. Součástí oprav bylo i položení žulové podlahy a úprava interiéru.

V kostele se pravidelně konají evangelické bohoslužby, příležitostně také koncerty, výstavy apod.

Odtud jsme se odebrali na Masarykovo náměstí, které je jedním z největších náměstí u nás. Ústí do něj 12 jihlavských ulic. Většina domů původně měla gotická lomená podloubí, která zanikla při přestavbách v průběhu 14. století. V dalších staletích byly domy přestavěny v renesančním a barokním slohu a nakonec většina z nich získala klasicistní průčelí. Náměstí vévodí jezuitský kostel svatého Ignáce z Loyoly. Kousek za náměstím na východě se nachází kostel sv. Jakuba Většího z roku 1257 a trojici doplňuje kostel Nanebevzetí Panny Marie na západě spolu s ulicí a branou Matky Boží. V blízkosti kostela sv. Ignáce z Loyoly stojí velmi výrazná budova jihlavské radnice, která vznikla postupným spojením tří raně gotických domů. Před radnicí byla v roce 1436 uzavřena Basilejská kompaktáta. V současné době uprostřed východní části náměstí stojí obchodní dům Prior, který je stylově nevhodný a hyzdí historický ráz náměstí. Na jeho místě stála kdysi řada středověkých gotických domů (špalíček) zvaná Krecl, ve kterých se mimo jiné nacházela tiskárna místních novin a různé obchůdky.

Pokračovali jsme ke kostelu Povýšení sv. Kříže. Původně dominikánský kostel byl založen roku 1247. Během 13. století byly vybudovány obvodové zdi, vstupní portál a triumfální oblouk. Zaklenutí proběhlo až v 80. letech 14. století. V 16. století byl kostel poškozen několika požáry, po nichž byl opraven v renesančním slohu. Od roku 1947 je majitelem kostela Církev československá husitská. Od ní kostel koupilo v roce 2005 město. Byla provedena nutná rekonstrukce a návrat do původní podoby. Kromě bohoslužeb se tu konají také koncerty. Kostel využívá i Starokatolická církev. Díky velmi prosté výzdobě - jediným cenným artefaktem je Pieta Jana Štursy -

vyniká úžasný prostor vznosné gotické architektury kostela.

Potom jsme pokračovali v prohlídce náměstí a zastavili jsme se u domu, kde pobýval v letech 1860-1875 Gustav Mahler.

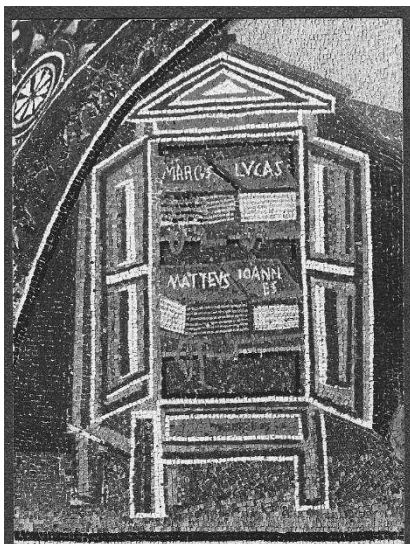
Zpět jsme se vraceli kolem městských hradeb na faru a k autobusu, kde jsme se rozloučili se sestrou kurátorkou a odjeli zpět do Brna s pocitem krásně prožitého dne. Jsme vděční za vlídné přijetí s občerstvením na jihlavské faře a velký dík patří samozřejmě manželům Markovým, kteří zájezd obětavě zorganizovali.

Jarek Černý (redakčně upraveno)

OTAZNÍKY NAD BIBLÍ

Prosím vás tedy, abyste se shovívavě a pozorně věnovali četbě a prominuli, jestliže jsme přes všechnu snahu nedokázali někdy přetlumočit přesně některá rčení. (předmluva k Sirachovci)

Asi jste si všimli, že novější vydání Českého ekumenického překladu obsahují některé knihy, které dříve v bibli nebyly. Je to dáno tím, že běžně používané vydání Bible Kralické se přiklonilo k tradici židovského kánonu, kde některé knihy, tzv. deuterokanonické, obsaženy nebyly, zatímco český ekumenický překlad - vcelku pochopitelně, měl-li být opravdu ekumenický - respektoval stanovisko římskokatolické církve, která tyto knihy na tridentském koncilu r. 1546 prohlásila za nedílnou součást biblického kánonu. V naší evangelické tradici nebyli jsme a nejsme zvyklí tyto knihy číst. Ale není to škoda? Už třicet let máme tyto knihy v bibli, a známe je málo, nebo téměř vůbec.

Nejprve několik historických údajů: Kniha byla původně napsána hebrejsky, a to zřejmě v Jeruzalémě počátkem 2. století před Kristem. Autorem je Ješua, tedy Ježíš, syn Eleazara, vnuk Siracha, odtud název Sirachovec. Hebrejský originál se ve středověku ztratil, ale v 19. a 20. století se našlo při vykopávkách poměrně dost zlomků, takže dnes jsou k dispozici asi dvě třetiny hebrejského textu. Český překlad v naší bibli je pořízen ze Septuaginty, tedy z řečtiny, do níž knihu přeložil pisatelův vnuk. Řecký překlad byl v dějinách velmi oblíben, jak u židů v diaspoře, tak u křesťanů. Např. i Luther knihu r. 1534 přeložil do němčiny a připsal, že je "užitečné a dobré ji číst".

Prosím vás tedy, abyste se shovívavě a pozorně věnovali četbě a prominuli, jestliže jsme přes všechnu snahu nedokázali někdy přetlumočit přesně některá

rčení. Nemá totiž stejný význam to, co je v nich řečeno hebrejsky, přeloží-li se to do jiného jazyka. A nejen tento překlad, ale i Zákon a Proroci a ostatní knihy se nemálo liší od původního znění.

Za první, máme se věnovat četbě shovívavě a pozorně. Že budeme nabádání k četbě pozorné, to bychom asi očekávali, takové napomenutí má vždycky svůj dobrý smysl, zvláště v dnešní době, kdy si zvykáme číst velmi nepozorně, čteme-li vůbec. Všude je spousta balastu, zvykáme si přeskakovat, vynechávat, číst jen zběžně. Pozorná, pečlivá četba jako by zůstávala vyhrazena jen vysloveně studijním, vědeckým typům, zatímco většina populace už na pozornou a pečlivou četbu nemá sílu. Jsme zahlceni. Proto právě dnes je dobré v pozorném čtení se cvičit a trénovat.

Že se však máme věnovat četbě shovívavě, to nás asi překvapí. Bible je pro nás přece velkou autoritou, někteří ji rovnou ztotožňují se slovem božím, přistupujeme k textům s pokorou a úctou, tak jak to shovívavě? Překladatel si je evidentně vědom své nedokonalosti, náročnosti svého úkolu, který je v podstatě nad lidské síly. On nám vlastně dává svobodu jeho slova vážit, zkoumat, třeba s nimi i nesouhlasit. A taky svobodu odpouštět mu, že nedostál úkolu, který si předsevzal. Není i taková svoboda, kterou člověk dává druhým, něco aktuální? Když někdy slyšíte některé lidi, máte pocit, že musí být všechno po jejich, že jen oni mají pravdu a ostatní jsou hloupí, kdekdo se tváří, jako kdyby spolkl všechnu moudrost světa. Ale tady nás ten text vede ke svobodě číst kriticky, zvažovat, nesouhlasit, a přitom si zachovávat pozitivní vztah. Číst shovívavě - to tu znamená číst svobodně, s nadhledem, s pochopením pro nesrovnalosti či omyly. Jen tak můžete mít z textu, z myšlenek, nějaký užitek.

Za druhé, autor předmluvy si uvědomuje problematičnost lidské řeči. Prosím vás, abyste prominuli, jestliže jsme přes všechnu snahu nedokázali někdy přetlumočit přesně některá rčení. Nemá totiž stejný význam to, co je v nich řečeno hebrejsky, přeloží-li se to do jiného jazyka.

Překladatel knihy Sirachovec prosí za prominutí. Je to tedy pro nás výzva a připomenutí, abychom také my neviděli svá slova jako stoprocentní, jediná pravá, ale abychom si byli vědomi vlastní nedostatečnosti a omezenosti, a tedy i přáli druhým jejich pochybnosti či nesouhlas.

Za třetí, a to je nejzajímavější - autor předmluvy toto aplikuje i na celou bibli. Píše: A nejen tento překlad, ale i Zákon a Proroci a ostatní knihy se nemálo liší od původního znění. Z toho plyne několik věcí: Především se ukazuje jako nesmysl ohánět se verbální inspirací Písma. Nemůžete přece Ipět na doslovném znění, když vycházíte z českého textu, tedy z překladu. Vždyť překlad Zákona a Proroků a ostatních spisů se mnoho liší od původního znění. Dále to znamená, že každý překlad je již určitým výkladem, je interpretací. Nejde o hotová dogmata, o neměnná vyznání, nýbrž jde o interpretaci, vždy znovu, vždy aktuálně, vždy ve snaze co nejlépe vystihnout smysl božího díla, moudrost boží. Ostatně, co jiného děláme při bohoslužbách, v kázáních, v naslouchání čtení?

A to je něco, co je velice důležité pro náš život, pro přístup ke světu a lidem okolo nás. Pravda se děje v komunikaci. V nedokonalé, nehotové, všelijak

nedostatečné, někdy i neverbální, ale komunikaci. Tím, že si troufáme spolu hovořit, druhému člověku něco sdělovat. Žádné - co je psáno, to je dáno. Ježíš nic nenapsal. Nic není dáno. Dáno je to, co objevíme v napsaném či řečeném jako perlu, jako pravdu, jako milost. Co ob stojí v rozhovoru, co je protřibeno naším společným rozvažováním. Hledejme tedy pravdu ve společném čtení a promýšlení, ve společném rozhovoru, ve společném naslouchání.

Štěpán Hájek

ANKETA

Rozhovor k samofinancování církve

Na základě rozhodnutí synodu proběhl na počátku tohoto roku ve všech sborech a staršovstvech rozhovor o různých modelech směřování k samofinancování církve. Všechny sbory si měly vybrat jeden z navržených modelů, které připravila strategická komise jmenovaná synodní radou. Na konci toho článku najdete odpovědi čtyř našich brněnských sborů, který model by zvolily, a celkovou statistiku odpovědí v rámci celé církve. O konečné podobě strategie naší církve bude rozhodovat 4. zasedání synodu 29.5. - 1.6. na Vsetíně.

Jiří Gruber

Model A popisuje situaci, kdy se počet kazatelů nezmění, nevzroste ani obětavost členů sboru, a nebudou provedena žádná racionalizační opatření. Odvod do Personálního fondu (dnes 81 tisíc na jedno kazatelské místo) poroste jako dosud pomalu, tedy přibližně o 1% ročně. Pro financování platů kazatelů budou spotřebovány všechny prostředky od státu (klesající dotace i veškeré restituční náhrady). Po vyčerpání „restitučních“ peněz by se bez zvýšení odvodů do Personálního fondu a případných racionalizačních opatření dostalo hospodaření Personálního fondu velmi brzy do výrazného deficitu a církev jako celek by nebyla schopna plnit své finanční závazky vůči kazatelům.

Model B představuje nejrychlejší cestu k samofinancování. Pro platy kazatelů je použita pouze klesající státní dotace určená původně na platy kazatelů (každý rok klesá o 5 %). Aby bylo možné zachovat stávající platy kazatelů, bude nutné tento „výpadek“ dotace nahradit zvyšováním odvodu do Personálního fondu. Veškeré restituční náhrady by byly věnovány na jiné účely (např. diakonické projekty, církevní investice a vzdělávání). Vyrovnaného financování je možné dosáhnout ročním zvyšováním odvodu do PF přibližně o 12 % nad míru inflace. V roce 2031 by bylo dosaženo přibližně stavu samofinancování a od této doby by odvod do PF rostl pouze inflačně, případně by byl mírně upravován podle okamžitých podmínek v ČCE.

Model C představuje příklad nejpomalejší cesty k samofinancování. Pro platy kazatelů je použita klesající státní dotace na mzdy i celá restituční náhrada. Na ostatní projekty, např. diakonické a rozvojové, je používáno 6 mil. Kč (přibližně

8 % restitučních náhrad). Při zachování počtu kazatelských úvazků lze rovnováhy dosáhnout při 5 % růstu PF ročně.

Model D představuje příklad kompromisní cesty k samofinancování. Pro financování platů kazatelů je použita celá klesající dotace a polovina restituční náhrady. Druhá polovina restituční náhrady bude použita pro náklady typu diakonických a rozvojových projektů. Při poklesu počtu kazatelských úvazků o 1 ročně lze rovnováhy dosáhnout přibližně při 6 % růstu odvodu do PF ročně. Stav samofinancování by bylo dosaženo až po roce 2045.

Model E představuje přísnější variantu situace modelu C. Do Personálního fondu sice vstupuje celá restituční náhrada, která je v plné míře investována, a do průběžného financování platů kazatelů smí být použit každoročně pouze výnos z uložených a investovaných prostředků. Tato cesta vytváří největší rezervu do budoucna. Na projekty diakonické a rozvojové povahy je ročně používáno 3 mil. Kč (přibližně 4% restitučních náhrad). Při zachování počtu kazatelských úvazků lze rovnováhy dosáhnout při 6 % růstu PF ročně.

Kolik procent církevní restituce by měla použít ČCE na diakonické a rozvojové projekty? Jsme ochotni zvýšit odpovídajícím způsobem odvod do Personálního fondu, aby to bylo možné?

Brno I: Otázka úzce souvisí s modelem, podle kterého bude s restitucemi nakládáno. Pro sbor je prioritní zajistit jeho provoz a zaplatit kazatele (za jeho nenahraditelné činnosti). To je povinnost, na to má být salár určen především. Restituce, popř. výnosy restitucí by se měly použít hlavně na podporu financování sborů, i když diakonické a rozvojové projekty by neměly být zcela opomenuty. Podpora bližních spadá do dobrovolné dobročinnosti. Pokud budou fungovat sbory, budou přispívat i na diakonické projekty. Personální fond by měl sloužit jen na platy kazatelů (vlastního sboru a těch 10 % pro sbory živé, ale nemajetné).

Přikláníme se k představě Modelu E samofinancování. Celá restituční náhrada je v co největší míře investována do průběžného financování platů kazatelů. Na mzdy však smí být použit pouze výnos z investovaných (popř. uložených) prostředků. Pro první léta, kdy bude státní dotace ještě poměrně vysoká (každý rok se snižuje o 5 %), by stálo za to, pokusit se uplatnit model zvyšování obětavosti do potřebné výše, aby nebylo nutné čerpat výnosy z restituční náhrady. Po tuto dobu by se pomocí investovaných výnosů z restituce mohla celková částka (spíš hodnota restituce - pokud bude investována do nemovitostí, pozemků apod.) navýšit natolik, aby výnosy v pozdějších letech, kdy příspěvek od státu bude malý (popř. po 30 letech žádný) mohly z velké části přispět k financování sborů. Výše podpory ostatních projektů, např. diakonických a rozvojových, se bude odvíjet od výše výnosu restitucí, resp. schopnosti výnosu restitucí především financovat sbory.

Brno II: Je zřejmé, že rozsah podpory diakonické práce z částky získávané od státu jako náhrada restitucí bude věcí delší diskuse. Členové staršovstva vyjadřují k této otázce odlišné názory: od stanoviska, které je velmi opatrné a upozorňuje na nutnost nejprve zajistit chod sboru a zorientovat se v podmínkách samofinancování, tzn. také zachováním kmenového objemu financí z náhrad, až po návrh vydat 100 % získané částky pro diakonickou práci či odmítnout vyrovnání od státu. Ve své většině se však staršovstvo přiklání k navrhovanému modelu E.

Brno - Husovice: Všech 9 členů staršovstva se přiklonilo k modelu B, tedy k nejrychlejšímu přechodu na samofinancování církve a použití celé restituční náhrady na rozvojové projekty. Při rozhodování pro tento model jsme brali v úvahu s tím spojenou nutnost navyšování odvodů do Personálního fondu. Samozřejmě, že chápeme ještě nutnost celocírkevní diskuse o tom, které projekty a jakým způsobem podporovat. V diskusi jsme se shodli na tom, že je potřebné prohlubovat osobní odpovědnost členů sboru a snažit se o rozvoj sborové činnosti a s tím spojený růst sboru. Církev by se neměla prvoplánově zabývat tím, jak zhodnocovat uložené prostředky, ale měla by se víc pokoušet o své duchovní obrození. Myslíme si, že ve velkém městě, jako je Brno, si nemůžeme stěžovat na nedostatek lidí a pracovních příležitostí. A kde jinde tvořit zdroje pro solidární pomoc slabším sborům?

Brno - Židenice: Preferujeme cestu E. Tento model preferujeme proto, že počítá s vytvářením rezervy z přebytku prostředků, které jsou k dispozici, a počítá s tím, že rezerva se bude zhodnocovat. Druhý důvod, pro který volíme tento model, je, že počítá s možností podpory diakonických či rozvojových projektů.

Odpovědi v rámci celé církve:

Model A	3 sbory
Model B	15 sborů
Model C	65 sborů
Model D	73 sborů
Model E	42 sborů

Z NOVÉHO ZPĚVNÍKU

Představujeme vám dnes další ze staronových písní, které se objeví v novém zpěvníku. Autorem písně byl německý luterský farář Philipp Nicolai (1556-1608). Když v r. 1599 dolehl mor na město Unna, ve kterém Nicolai působil, chtěl povzbudit svůj sbor sbírkou svých meditací, ke kterým připojil také dva chorály Wachet auf, ruft uns die Stimme a Wie schoen leuchtet der Morgenstern. Obě písně se později staly velmi známými, máme je i my ve stávajícím zpěvníku pod čísly 270 a 271. První z písní, která navazuje na biblická čtení Iz 52,8 a Podobenství o družičkách (Mt 25,1-13), uvede nový zpěvník v překladu Míly Esterleho.

Martin Horák

Vzbud' se, vstaň

Wachet auf

Philipp Nicolai 1599

1. Vzbud' se, vstaň, slyš hlas, jak vo ---- lá, té zvě - sti
Tem - ná noc nás o - be - stí ---- rá, však vý - zvu

moc tmy ne - o - do - lá, hned vstaň, nech spa - ní, li - de můj.
sly - ší na - še ví - ra, svůj dům dnes kaž - dý při - pra - vuj.

Již Pán teď krá - čí k nám, chce v nás na - jít svůj chrám. Ha - le - lu -

- ja. Smíš o - te - vřít, v něm ra - dost mít, až do tvých dve - ří vstou - pí sám.

2. Ten, kdo bděl, teď chvály zpívá,
i v jeho tmách se rozednívá,
již slyší v dálce kroky znít.
Vzácný host z nebeské říše
přichází ve slávě, však tiše
se světlem navštíví svůj lid.
Pojď, vítej, Králi náš,
tmy vládu přemáháš svou milostí.
Dnes v chrámě svém otvíráš všem
svou náruč i stůl hojnosti.

ME

NOVOZÁKONNÍ APOKRYFY

Příběhy apoštolů 3

Naposledy se vracím k Příběhům apoštolů. Budeme ještě stručně sledovat závěrečné knihy: Skutky Tomášovy, Vyprávění o zesnutí Panny Marie a List o neděli.

Skutky Tomášovy patří ke stejnému románovému, pohádkovému i teologickému zpracování jako předchozí texty. Ke skutkům je zařazena Píseň o perle, která má být symbolem lidské duše (podrobně Petr Pokorný, Píseň o perle, Praha 1986). Apoštol Tomáš měl působit v Indii, profesně měl být tesařem-stavitelem. Ve Skutcích je třináct příběhů. V jednom z nich je slovo

pečet - pravděpodobně křest vodou a pomazání olejem (Skutky Tomášovy 142). Některá společenství nazývají přijetí zpečetěním, např. Hnutí grálů. Dle podání SkTm (i SkJ) se VP vysluhuje jen chlebem, jako většinou v ŘKC: „... vykrojil v chlebu kříž, chléb rozlámal a začal rozdávat". (SkTm 167) Možná z tohoto vyprávění se v některých rodinách žehná nový chléb na spodní straně bochníku symbolických křížem. V pátém příběhu je uvedeno, jak se ďábel zjevuje ve více podobách a obcuje v noci se žernami. (Sk Tm 167) To byla inspirace pro čarodějnické procesy v době inkvizice, u nás se to mělo dít na Petrových kamenech v Jeseníkách. V sedmém příběhu jsou stále aktuální slova: „*Bohatí lidé jsou málokdy milosrdní... ani krása člověka nezůstane... všechno má svůj čas*". (SkTm 184) Vymítání démonů je v desátém příběhu: „*Po slovech Tomáše ženy se skácely a ležely jako mrtvé..., po modlitbě zase vstaly...*" (SkTm 190-197) S podobným jevem se setkáváme v letničních a charismatických společenstvích. Tomáš měl být (dle Martyria Tomášova) probodán oštěpy. Po dlouhé době králi Misdaisovi onemocněl syn a král si řekl: „*Otevřu hrobku, vezmu jednu kost z těla apoštola Božího, pověším ji synovi na krk a on se uzdraví*". Tělo tam nebylo, ale syna uzdravila hlína z onoho hrobu. (SkTm 285-286) Zde je s největší pravděpodobností jeden z počátků uctívání ostatků - relikvií svatých.

Za SkTm následuje Vyprávění o zesnutí Panny Marie. Zde jsou dvě základní verze pro 4. mariánské dogma o nanebevzetí Panny Marie (definoval je Pius XII. 1.11.1950). Ta vyprávění jsou barvitou legendou o královně nebes, s putováním učedníků na oblacích, vzkříšením zemřelých apoštolů, vykuřováním kadidlem a modlitbami k Marii. Nemocní křičeli: „*Svatá Marie, ty jež jsi porodila Krista, našeho Boha, slituj se nad námi*", nebo „*Modleme se vytrvale k Marii, ať na nás v nebi pamatuje*" (Vyprávění o zesnutí PM 103, 123) Nejprve byla, dle zapsaného, vzata do nebe duše zemřelé Marie a po pohřbu i její tělo: „*Potom apoštolé s velkou úctou uložili její tělo do hrobu a plakali a zpívali dojati její láskou a líbezností... andělé vyzdvihli její tělo do nebe*" (Vyprávění o zesnutí PM 119).

Z dopisů stojí za zmínku domnělá Korespondence Seneky a Pavla. Seneka byl Nerovým učitelem, v dopise je o požáru Říma r. 64 Nerem zaviněném. Seneka měl zde být představen jako křesťan nebo blízký církve a tak ukázat šíření křesťanství také na císařském dvoře.

Poslední částí knihy je List o neděli, o dni vzkříšení Páně (jinde se říká osmý den). Měl být napsán Kristem a poslán do chrámu sv. Petra v Římě. Zde aspoň kratičká citát: „*Proto každý pokřtěný člověk musí ten den ctít, slavit a chodit do svatého chrámu Páně*". Bratři katolíci mají pro povinnost větší pochopení. Stoupenci reformace jsou svobodomyšlnější. Účast na bohoslužbách je pro ně výsadou, ale výsledek je nechvalný. Jsem přesvědčen, že bychom si neděli měli víc připomínat a nemyslet si, že je to volno k bloumání rodin po supermarketech. V textu je ještě několikéré běda. Např.: *Běda tomu, kdo přináší dary do chrámu, ale sváří se se svými bližními... Běda, kdo nectí svého kmotra!*" To je výrok určitě před koncem 6. století, nejméně tak dlouho existuje kmotrovství i se sociálním opatřením (kmotr má povinnost k dětem, když rodiče zemrou...), ale o tom v Bibli není. V dopisu jsou ještě postní dny: pátek

(ukřižování Krista) a středa (začátek utrpení, nebo od popeleční středy) půst od masa, sýrů a oleje.

Popsali jsme si aspoň něco z Příběhů apoštolů a napříště nás čekají Prorocství a apokalypsy.

Jiří Novák

CÍRKEV NA OČÍCH

ZAK

ZAK? Šifra? Tajné heslo? Ne, jen zkratka v rozvrhu Střední zdravotnické školy Evangelické akademie v Brně se sídlem na Šimáčkově ulici. ZAK neboli Základy křesťanství. Povinný předmět, který figuruje ve všech ročnících studia budoucích ošetřovatelů

a alespoň v některých ročnících kurikula budoucích zdravotnických asistentů. A také předmět, který SZŠ EA (zkratky jsou všude!) druhým rokem učím. To znamená, že jsem učitelka (žádná farářka). Jsem tak oslovována, zapisuji do třídních knih, okupuji prostor v kabinetu, dělám si přípravy, sestavuji písemné práce a také je hodnotím (to jsou opravdu horké chvíle), bojuji s elektronickým studijním systémem. Ale hlavně a především jsem se studentkami a studenty v hodinách. 45 minut mezi dvěma zvoněními, které dovedou být skvělé a nabíjející a stejně tak i otravné a ubíjející. Zpíváme ze Svítá a nemodlíme se - většina studentů není věřících ani nepochází z věřícího prostředí, ale „čest dej, jen Pánu Bohu svému dej!“ jim nedělá problém. Když už narazím na sestru/bratra v Kristu, obvykle jsou se svou vírou doma v některé římskokatolické farnosti. Takže musím třeba posunout číslování příkazů Desatera nebo být připravená na diskusi o 7 smrtelných hříších. Mluvíme já a chci, aby mluvili také ony/oni - totiž abychom vedli jakýs takýs rozhovor. Snažím se o to ze všech sil a bez výjimky v každé hodině (pokud tedy zrovna nedojde na ty písemky, to se zase snažím, aby moc nemluvily/i). Někdy to ale vyžaduje dost mé námahy, otázek, pobízení, sladkých slov i vyhrůžek, slevování z daných témat směrem k tématům snazším...

Svá středoškolská léta jsem prožila na gymnáziu s několika stovkami studentů a desítkami pedagogů a před nástupem na EA jsem měla nulovou znalost zdejšího prostředí i místního žactva. Přiznávám, že začátek byl trochu náraz - totiž náraz na studenty, jejich mentalitu, zájmy, schopnosti, motivaci ke studiu i pracovní tempo a návyky. Naši studenti nejsou děti v náboženství ani dorost, který prošel konfirmací. Často mají velice malou zkušenost s církví

a jen mlhavou představu o tom, co je to křesťanství. Církevní jazyk tu naprosto selhává. Tím myslím nejen všechny naše specificky českobratrské evangelické výrazy, jako je confirmace, ordinace, senior či salár, ale i slovník obecně křesťanský, totiž slova jako zjevení, hřích, pokání, vyznání, chvála. To vše je pro ně mnohdy naprosto bezobsažné nebo naplněné směsicí lidových představ a předsudků. Pro mě je to obrovská výzva. Mluvit srozumitelně, mluvit tak, aby se to týkalo studentů samých a jejich životních situací, být při hodinách zajímavá, a přitom ne jen líbivá, zvat studenty, aby překračovali vlastní hranice, ale respektovat stále jejich osobnosti, názory, přesvědčení. Každá hodina vyžaduje přípravu a zároveň jen málokdy ji lze úplně přesně naplánovat. Přiznávám, že z učiva se snažím předat skutečné základy. Doufám však, že se alespoň někdy daří, aby byli studenti konfrontováni s křesťanskými hodnotami, aby tušili cosi o víře a modlitbě, aby pro ně křesťané a věřící lidé vůbec přestali být „divní“. A také, aby alespoň párkrát v životě otevřeli Bibli a potkali se s jejími texty a příběhy.

V první chvíli mě také zaskočily výrazně žensky obsazené lavice i kabinety, ve vyšší míře jsem to zažila jen během svého krátkého studia na pedagogické fakultě. Na SZŠ EA mi ale kupodivu ta dámská společnost nevadí - kolektiv učitelk (a samozřejmě učitelů!) a vedení školy tvoří sehraný tým, který je vůči nově příchozím otevřený a přátelský. Přístup ke studentům je povětšinou trpělivý a velmi osobní, což si i oni sami chválí. Právem o škole někdy prohlašují, že je „rodinná“. Tento dojem umocňuje fakt, že nás všech kolem ní není mnoho: ve škole je 9 tříd s obvykle menším počtem studentů, zhruba kolem 20, žáci se dobře znají navzájem i s pedagogy. Jejich vztahy posilují jednak četné akce - návštěvy divadel, speciální kurzy, školní bohoslužby, účast na charitativním Srdíčkovém dni, výlety, školní ples, tématický Polévkový den, vánoční besídka nebo letní opékání špekáčků, jednak k nim přispívá i čas, který studenti tráví s odbornými učitelkami na praxích v nejrůznějších zdravotnických zařízeních. Jsou to dlouhé hodiny společné práce, kdy je třeba leccos překousnout, překonat, nevzdat se. Tento rozměr vztahu student - učitel běžní gymnazisté nezažívají. S ohledem na to, že jsem především farářka a jen trochu učitelka, neúčastním se ani zdaleka všech akcí a projektů, které škola pro studenty i učitelský sbor pořádá. Přesto vím, že SZŠ EA není jen škola, ale místo, kde je snaha poskytnout studentům i zaměstnancům prostor pro rozvoj v osobitém společenství těch, kdo tvoří jeho osazenstvo.

Hned na začátku jsem uvedla, že ve škole jsem učitelka, ale je to jen půldenní nadstavba k mé práci farářky na sboru. Mou kolegyní a zároveň spirituálkou naší školy je Iva Květonová, která krom toho působí i jako pastorační pracovnice v Nosislavi. Třetí do party je farářka Marta Židková, spirituálka Vyšší odborné školy EA v Brně, která tu zároveň přednáší základy křesťanství a křesťanskou etiku. Každá z nás má práci ve škole propojenou s prací v církvi, ale každá jiným způsobem a v jiném poměru. Každá také máme ve škole trochu jinou úlohu a každá ke studentům i výuce přistupujeme po svém. Pokud by vás tedy zajímalo více o tom, jaké to je učit křesťanství ve škole nebo být školní duchovní, ptejte se mých kolegyně, rozšíří vám pohled na věc.

Saša Hauserová

Velké Hostěrádky

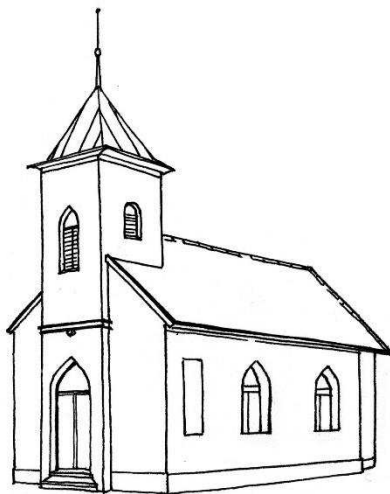
Je dobré informovat o kazatelských stanicích a jejich většinou malých modlitebnách, pokud je mají, abychom se vzájemně poznávali. V tomto čísle Setkávání se seznámíme s kazatelskou stanicí sboru v Kloboukách u Brna, Velké Hostěrádky.

Kloboucký sbor je toleranční a byl jedním z největších v našem seniorátě. Dá se bez nadsázky povědět také o Vanovicích a brněnském sboru před rozdělením, že jejich počet členů kolem 4 - 5 tisíc dosahoval velikosti dnešních menších seniorátů. Klobouky měly (a mají) řadu kazatelských stanic, zhruba odpovídajících dnešním asi středním sborům. Některé stanice se během let osamostatnily, např. Heršpice nebo Dambořice, ale stálý pokles členů v celé církvi je mnohem výraznější než za minulého režimu. Nebojme se říkat si pravdu.

Celý sbor v Kloboukách má nyní asi 750 členů a řadu kazatelských stanic, v současné době Bohumilice, Borkovany, Brumovice, Velké Hostěrádky a Morkůvky. O některých se opět letmo zmíníme. V Setkávání na první straně obálky zveřejňujeme obrázky bohoslužebných objektů sborů a kazatelských stanic nakreslené sestrou Ivou Tůmovou.

Překvapilo mě, když jsem zjistil ze starých křestních listů, že jedna z mých babiček se narodila právě ve Velkých Hostěrádkách. Obec leží asi 10 km jižně od Slavkova, má asi 450 obyvatel, stanice mívala přes 300 členů, nyní snad necelou stovku. Kazatelská stanice zde byla založena za války v roce 1942, ale zdejší evangelíci si už v roce 1857 zřídili nad obcí hřbitov a malou modlitebnu ve stejné nadmořské výšce jako římskokatolický kostel; člověka dnes překvapuje, na čem všem kdysi záleželo. Je to podélná kaple s kruhovým závěrem a čtyřbokou vížkou v průčelí nad vstupem. Modlitebna se dočkala velkých oprav v letech 1995-97 spolu s klobouckým kostelem v době, když byl farářem v Kloboukách dnešní senior Jiří Gruber.

Ještě si snad připomeňme některé faráře sboru a tedy i Velkých Hostěrádek, a to nejvýznamnějšího superintendenta Ferdinanda Císaře (1877-1922) a pak Jana Odstrčila, za války Pavla Škeříka, Ladislava Dostála a Jiřího Grubra. Současným farářem je Luděk Korpa a kurátorem bratr Josef Adámek. Neklesat na mysli - i doutnající oheň se může rozhořet.

Jiří Novák

První život Angely M.

Tak se jmenuje kniha, kterou napsali Ralf Georg Reuth a Guenther Lachman o životě Angely Merkelové, přesněji o jejím životě v Německé demokratické republice. Knihu vydalo loni nakladatelství Ikar a přeložila ji Olga Kolečková.

Kniha začíná 7. června před třemi lety, kdy Angela Merkelová dostává ve Washingtonu od Baracka Obamy nejvyšší vyznamenání Spojených států za účasti asi dvou set pozvaných hostů. Toto vyznamenání je propůjčováno osobnostem, které v duchu svobody přispěly mimořádnými zásluhami ke světovému míru

či ke kulturnímu nebo jinému významnému veřejnému úsilí. Angela Merkelová tehdy ve svém projevu, kterým děkovala Američanům, prohlásila: "Ale že budu jednou stát v Růžové zahradě Bílého domu a dostanu od amerického prezidenta Prezidentskou medaili svobody, to bylo za hranicemi mé představitosti."

Jaký byl život v NDR této neobyčejné a úspěšné političky, která v čele ekonomicky nejsilnějšího národa v době evropské finanční krize dosáhla postavení nejvlivnější šéfky vlády v Evropě?

Angela Merkelová se narodila 17. července 1954 v Hamburku jako Angela Dorothea Kasnerová. Otec Angely Horst byl syn polského vysídlence Ludwiga Kazmierczaka, který si nechal po první světové válce jméno poněmčít na Ludwig Kasner. Jeho syn Horst studoval reálné gymnázium a v roce 1948 absolvoval teologii na universitě v Heidelbergu. Po Stalinově smrti došlo i v NDR k mírnému uvolnění ve vztahu státu k evangelické církvi. V této době se Horst Kasner seznámil se studentkou učitelského ústavu Herlind Jentzschovou, která pocházela ze západního Pruska, a brzy se vzali. Rok po svatbě se jim narodila Angela, ale to byl její otec už ve "východní zóně", jak se tenkrát na Západě říkalo NDR. Na jaře tam totiž nastoupil do sboru čítajícího 300 členů v Quitzově v brandenburském okrese Prignitz, asi 80 km od Berlína. V září za ním přišly jeho žena a dcera. Jak vyprávěl Kasner po konci období Wende, majitel stěhovací firmy jim prý tehdy řekl, že zná jen dva druhy lidí, kteří vymění Západ za Východ: "komunisty a naprosté idioty". Normálně se přece odchází opačným směrem. V té době opouštělo "stát dělníků a rolníků" 30 až 40 tisíc lidí měsíčně a vydávalo se směrem na západ za svobodou. /Wende byla německá mírová revoluce v letech 1989-1990./

Farář Horst Kasner patřil k levicovým protestantským kruhům, které nesouhlasily s Adenaurovou politikou západní integrace. Působil prý jako kritický racionalista, neplýtvat zbožnými slovy, svým vystupováním připomínal

pruské důstojníky a byl šedou eminencí brandenburské církve. Rodině se nedařilo moc dobře, jeho ženě zakázaly úřady NDR pracovat, protože soudruzi si nepřáli latinářku a angličtinářku, která vystudovala na Západě. Zůstala farářovou ženou v domácnosti. V létě 1957 se manželům Kasnerovým narodil syn a dali ho pokřtít jménem evangelisty Marka. Sestra Irena se narodila až v srpnu 1964. Takže sourozenci byli tři.

Po roce 1960 Walter Ulbricht prohlásil, že křesťanství a humanistické cíle socialismu nejsou v protikladu a farář Horst Kasner tady začal nacházet správnou alternativu k západnímu kapitalismu. Blízkou se mu stala Křesťanská mírová konference /KMK/, kterou Bonn charakterizoval jako "maskovanou komunistickou organizaci pro prosazování zahraničně-politických zájmů Moskvy". Angela Kasnerová svého otce obdivovala, jeho charisma, intelekt, úctu, které se těšil u ostatních. Snad, jak se domnívá, byla miláčkem svého otce a tolik toužila po jeho uznání, že se mu celý život snažila vycházet vstříc. Určitým způsobem zůstal dodnes jejím vzorem. Angela Kasnerová byla vzornou žačkou a když chodila do druhé třídy, stala se členkou Mladých pionýrů, první rok jí to ještě otec nedovolil. Později složila i "Jugendweihe", mládežnický slib, chápaný jako podmínka pro studium na střední škole. Zaujala i úspěchy v ruském jazyce, což potvrdilo její vítězství v celostátní olympiádě. Angela se později vyjádřila, že nesnášela, když se jí někdo zeptal na povolání jejího otce, protože dobře věděla, že na děti farářů si učitelé dávají zvlášť pozor. Když Angela Merkelová mluví o tom, jak ji ovlivnila její rodina, tak říká, že člověk se nestává věřícím jenom proto, že vyroste na faře, ale samozřejmě si odtud odnesla hodně mravních zásad. Matka Herlind byla přísná, největší důraz kladla na disciplínu. Žádný div, že si dělala starost o budoucnost svých dětí ve státě, který jí samotné nedovolil pracovat. Když své ratolesti ráno vypravovala do školy, tak jim vždycky připomínala, že jsou farářovy děti a že musejí být vždycky o něco lepší než ostatní, protože jinak by ve "státě pracujících" nesměli studovat. Také nechodili do jeslí, na rozdíl od většiny dětí v NDR. Ze školy nosily samé jedničky, nanejvýš nějakou tu dvojku, nic jiného se u Kasnerových ani neočekávalo. Když Angela Merkelová vzpomíná na tu dobu, říká, že každý den po škole s matkou všechno probrala. Jsem svým rodičům dodnes vděčná, že jsme doma měli tuhle možnost. Blízkost formovala vztah mezi matkou a dcerou.

Nesmíme taky zapomínat, že od svého přesídlení udržovala žena faráře Horsta Kasnera Herlind kontakt se svou rodinou v Hamburku. Pokud nejela do Hamburku, přijela babička a teta se svými dětmi do Templinu - navzdory všem byrokratickým překážkám a šikaně. Angela nezapomene na léto 1961. Před postavením berlínské zdi byla rodina s Herlindinou matkou v Bavorsku, dovolená s babičkou měla být poslední. Angela si přesně vzpomíná, jak se vraceli z dovolené na Západě. Otec cítil, že se něco musí stát, protože v lesích byly samé ošatné dráty. Zeď se stavěla ze soboty na neděli. Otec měl v neděli bohoslužby a v kostele byla strašná atmosféra. Angela nikdy nezapomene, jak lidé kolem plakali, plakala i její matka, všichni byli šokováni. Takhle událost Angelu Merkelovou zasáhla a vyprávěla o ní i v zahradě Bílého domu, když jí Spojené státy udělily medaili.

Po maturitě Angela Kasnerová začala studovat v Lipsku fyziku, kde poznala Ulricha Merkela. Byl o rok a něco starší, také studoval fyziku a pocházel ze saského Vogtlandu. Poznali se v roce 1974, když bylo Angele Kasnerové dvacet. Vdávala se ve třidvaceti a trvala na církevním sňatku. Mezi hosty se tenkrát objevila Erika Hoentschová, která studovala v Lipsku chemii. Dodnes spojuje obě ženy nádherné přátelství, jaké se najde jen zřídka kdy. Když bylo Angele Merkelové dvacet sedm let, její manželství se rozpadlo a manželé se rozvedli. Ve srovnání s první svatbou měla ta druhá téměř konspirativní charakter. Došlo k ní až v roce 1998, kdy už Angela Merkelová žila mnoho let s kvantovým chemikem Joachimem Sauerem. Všichni kolem ní jí radili, že by ublížilo její kariéře, kdyby žila s někým jen tak "na hromádce." Den před Silvestrem na matričním úřadě Berlín střed si řekli své ano.

Angela Merkelová chovala v mimořádné oblibě všechno, co bylo ruské. Vždyť s Ulrichem Merkelem často cestovali nejen soukromě, ale také v rámci socialistické výměny mládeže, kterou univerzity organizovaly na přání státu. Tehdy také navštívili Moskvu i Leningrad. Mnohé z informací o jejím životě v NDR jsou z důvodů ochrany údajů nepřístupné. Ale ideologie tehdy vládla všude železnou rukou a Stasi, což byla německá Státní bezpečnost, nezhála. Vedla si na všechny vědce tajné spisy. Také Angelu sledovala na každém kroku, i když ona spolupráci s ní rozhodně odmítla. Z knihy pochopíme, že situace v NDR byla horší než v Československu.

Angela Merkelová na přelomu let 1984-1985 byla na tříměsíční stáži v Ústavu fyzikální chemie Jaroslava Heyrovského Akademie věd v Praze. Sliby glasnosti a perestrojky vnímala jako významné poselství. Gorbačovův reformovaný socialismus nazýval hospodářské nedostatky pravým jménem a chtěl se vypořádat s minulostí. Angela se začala angažovat v hnutí Demokratischer Aufbruch, což je demokratické probuzení. Pokračovala dalším sblížením s Lotharem de Maiziére. Byl to dlouholetý stranický funkcionář východoněmecké CDU a roku 1990 se stal po dobu několika měsíců předsedou vlády NDR před sjednocením Německa. Když začala jednání o sjednocení Německa, Merkelová sloužila jako koordinátorka. V Moskvě byla důležitá pro svou znalost ruštiny. Merkelová byla členkou strany Demokratischer Aufbruch, která ve volbách v roce 1990 v podstatě nezískala nic, a tak se tato strana spojila s východoněmeckou CDU. A tím Angela Merkelová mohla plně vstoupit do politiky.

Autoři podrobně popisují zákulisní praktiky, jež umožnily postupný, ale nezadržitelný vzestup Angely Merkelové po sjednocení Německa. Od podzimu 2005 je spolkovou kancléřkou.

V této knize oba autoři ukazují situaci v době, v níž se Angela Merkelová pohybovala, a z toho vyplývá, jak tento první život spoluurčuje její druhý život spolkové kancléřky.

Eva Šimková

LIDÉ VE SBORU

Brno I.

1.6.	Judita Hložková	89 let
3.6.	Jarmila Ehlová	89 let
4.6.	Olga Luřchová	80 let
5.6.	Lýdia Smolařová	78 let
6.6.	Milan Měšťan	85 let
8.6.	Věra Bednářová	73 let
9.6.	Drahomíra Tichá	60 let
10.6.	Alena Valová	70 let
11.6.	Alena Frčková	73 let
14.6.	Lubomír Dejmek	60 let
15.6.	Leo Katolický	50 let
17.6.	Jana Čásková	74 let
17.6.	Ladislav Lorenc	75 let
17.6.	Ludmila Udatná	87 let
19.6.	Jana Weigelová	71 let
21.6.	Dagmar Kačířková	40 let
22.6.	Miluše Kleinová	87 let
22.6.	Tereza Petrů	20 let
23.6.	Ludmila Marková	76 let
24.6.	Jaroslava Petrů	72 let
25.6.	Věra Rybáková	89 let
27.6.	Martina Horáková	50 let
27.6.	Ladislav Zukal	83 let
29.6.	Věra Vaněčková	73 let

Pokřtěni byli:

- 4.5. Matěj Starý, nar. 2013

Oddáni byli:

- 3.5. Mária Zelenáková a Adam Saleh
24.5. Kristina Malachová a Stanislav Heller

Brno II

1.6.	Pavla E. Hochmanová	40 let
1.6.	Gabriela Horáková	40 let
2.6.	Vojtěch Kompiš	88 let
2.6.	Anna Krausová	30 let
3.6.	Petr Pikna	82 let
3.6.	Jana Šteflová	70 let
4.6.	Arnošt Bohatý	87 let
8.6.	Jindřiška Procházková	91 let
10.6.	Růžena Rausová	84 let
10.6.	Jitka Hochmanová	76 let
11.6.	Ladislav Hájek	82 let
11.6.	Vladimír Veselský	60 let
13.6.	Ctirad Novák	83 let
13.6.	Věra Janďová	80 let
19.6.	Valerie Šinklářová	71 let
20.6.	Miloslava Píknová	72 let
23.6.	Jarmila Košková	71 let
25.6.	Jarmila Sotolářová	77 let
28.6.	Jiří Pliskva	70 let

Rozloučili jsme se:

- 24.4. Věra Sochová, nar. 1930

BUDE

Hudební nešpory v Červeném kostele

V neděli 1. června v 19.30 hodin jsme zváni na hudební nešpory.

Sonáty a partity pro sólovou violu od Johanna Sebastiana Bacha zahraje Leoš Černý. Biblické zamyšlení Štěpán Hájek. Výtěžek z dobrovolného vstupného bude věnován Diakonii ČCE v Myslibořicích.

Kavárnička

- 4.6. Cesta křesťanů k prvnímu ekumenickému koncilu - pan profesor Miloš Dokulil
- 11.6. Bedřich Hrozný: Tajemství hliněných tabulek - vypráví sestra Věra Bednářová
- 18.6. Promítání snímků z cizích zemí - bratr Jan Franců
- 25.6. Těšíme se na setkání s bratrem farářem Janem Pokorným

V červenci a v srpnu bude volný program

Sborový den v Brně-Židenicích

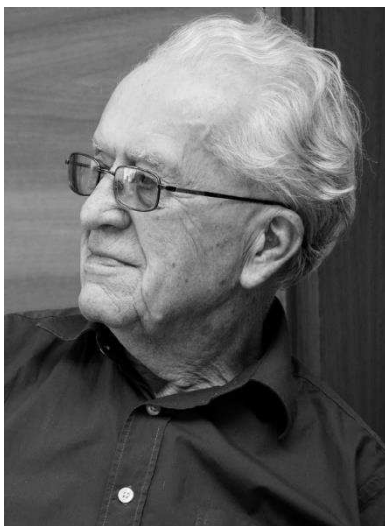
Sbor v Brně - Židenicích zve v neděli 15 června na sborový den na téma: **Milý Kubo, nekvap s tím.** Zahájení v 9:00 - Bohoslužby pro dospělé i děti (na téma příručky NŠ). 10:30 - program pro děti (podle tématu neděle). Program pro dospělé: Dušan Coufal - Milý Kubo, nekvap s tím (večeře Páně od Jakoubka ze Stříbra až k nám) 12:30 - společný oběd 13:30 - Martin Hak - Milý Kubo, nekvap s tím (divadelní představení pro děti i dospělé).

ŽILI MEZI NÁMI

Odešel malý Velký muž

Jiří Tomeš (25. 8. 1924 -10. 2. 2014)

Když jsem se 11. února v dopoledních hodinách dozvěděl, že bratr farář Jiří Tomeš minulého dne došel na konec své pozemské pouti, nedokázal jsem v úplnosti domyslet, co všechno to pro společenství naší kazatelské stanice znamená. Až téměř do poslední chvíle se účastnil všech aktivit, takže mám i dnes pocit, že když přijdu do kostela, bude sedět ve „své“ druhé lavici vpravo nebo první neděli v měsíci připravovat vše potřebné pro večeři Páně. Jeho pravidelná účast na bohoslužbách byla zároveň zárukou toho, že i bez varhan zvládneme díky jeho zvučnému hlasu zazpívat všechny určené písně. Přestože byl v důchodu, ochotně se v případě potřeby ujímal i vedení bohoslužeb, a tak nám prostřednictvím kázání mohl zprostředkovat svoji hlubokou víru.

Když jsem ho v roce 2002 poznal, netušil jsem, že mám před sebou vedle faráře i důstojníka bývalého československého armádního pluku generála

Ludvíka Svobody, který se zúčastnil bojů Karpatsko-dukelské operace. Nic tomu totiž vnějškově nenapovídalo: jeho drobná postava, skromné chování, laskavé vystupování a velká otevřenost vůči ostatním nesouzněla s mojí představou o tom, jak vypadá voják. Záhy jsem však pochopil, že autorita člověka může vyplývat i z jiných vlastností. V jeho případě se jednalo zejména o odhodlání trvat na tom, co je správné, vytrvalost a schopnost empatie vůči bližním.

Bratr farář prožil svoje mládí na Volyni (dnes severozápadní část území Ukrajiny) mezi českými krajany, vychováván v česko-bratrské víře a lásce ke staré vlasti. I když se po válce rozhodl vystudovat teologii a usadit se v Československu, na ukrajinské přátele nezapomínal a snažil se jim v rámci svých omezených možností maximálně pomáhat.

Ač mu první léta jeho farářské práce na faře v Liběchově ztrpčovala komunistická státní moc, dokázal (a to i díky velmi dobrému rodinnému zázemí) vybudovat v prostředí dosídleného českého pohraničí nový sbor a prožít zde v pilné práci plných patnáct let. Následně našel nový domov na faře ve Strmilově. Na počátku 80. let pak přesídlil do Jimramova, kde setrval až do roku 1990, kdy odešel na odpočinek a odstěhoval se do Blanska.

A právě pro jimramovské znamenal jeho příchod významnou etapu v životě sboru. Bratr farář Tomeš zde působil jako „farář budovatel“, a to ve smyslu materiálním (inicioval obnovu zdejšího kostela, v rámci níž bylo nutno se vyrovnat i s ničivým požárem, a později také stavbu nových varhan), ekumenickým (navázal užší vztah zdejšího sboru s římskokatolickou farností) i pastoračním (v těžkých chvílích měl každý člen sboru vždy svého faráře nablízku).

Během let strávených v Blansku byl oporou nám všem v kazatelské stanici, neboť i díky němu, jak už bylo výše uvedeno, mohla být pravidelně konána nedělní bohoslužebná shromáždění a také bylo možno zachovat biblické hodiny pro dospělé, které po určitých peripetiích našly nakonec azyl v domě manželů Tomešových. Výsadou nás, blanenských, bylo i to, že večeri Páně nám vysluhovali dva faráři. Když bratr farář Tomeš oslavoval svoje osmdesáté páté narozeniny, působil velmi svěžím dojmem a já jsem při gratulaci pevně věřil, že devadesátku pokoří. Pán nakonec rozhodl jinak, a i proto cítím, že naším úkolem je nyní nést jeho poselství dál.

Marek Fajman, KS Blansko

DÍKY A PROSBY

Pane a Bože, Hospodine, kdybys nás jako dobrý pastýř nehledal, byli bychom ztraceni. Nedostali bychom se ze svých strachů a úzkostí, ze svých depresí, z přesvědčení, že v našem světě i v našich vlastních zápasech bude stále vítězit jen zlo a tvrdost. Ty nám však přeješ lepší život. Přeješ nám život podpíraný a nesený láskou. Nejlépe jsme to poznali v Ježíši Kristu, který vstoupil do našich příběhů, aby nám o tvé lásce k nám, lidem, svědčil. Díky ní jsme i my schopni

se měnit. Díky ní jsme i my schopni opouštět své sobectví a nelásku, díky ní i my objevujeme sílu odpuštění, služby a pomoci druhým, díky ní jsme schopni žít naplněný život. Pane, prosíme tě, buď nám svým svatým Duchem přítomen. Zůstávej nám nablízku, vždyť jen ty dokážeš naši neblahou situaci měnit, jen ty dokážeš podepřít naše nohy, když kloužeme na bahně nelásky nebo na ledě pochybností. Ze všech svých sil spolu voláme: Pane, smiluj se, Kriste, smiluj se, Pane, smiluj se! Amen.

Vstupní modlitba ze 3. neděle velikonoční, 11. 5. 2014 ve sboru Brno II

ZE SBORU BRNO-HUSOVICE

Výdejna radosti

Pražské hlavní nádraží ve mně vždycky vzbuzuje strach, že se tam v tom chaosu a ruchu ztratím. Že nenajdu pokladnu s jízdenkami a že ani nepochopím, odkud vyjízdí vlak. K dovršení všeho je nástupiště rozdělené na jih a sever a určení světových stran je pro mne problém i s kompasem. Vděčně pak vzpomínám na naše špinavé brněnské nádraží prosté všeho pozlátka, ale zato přehledné se vším potřebným téměř na jednom místě (pokladny, informační tabule s odjezdy, vstup do podchodu, WC i možnost zakoupení si svačinky).

A přesto všechno jsem v Praze nečekaně objevila něco, co mi vneslo úsměv do tváře. VÝDEJNA RADOSTI, skvělo se velkým písmem na jednom obchůdku. Zaujalo mě to a inspirovalo k přemýšlení, jak asi taková výdejna funguje. Zda se tam ten, kdo přijede, zastaví a nabere si trochu radosti do začínajícího pracovního dne, aby své povinnosti zvládl radostněji, zda se tam zastaví turisté, aby viděli Prahu ještě krásnější, než je. Nebo jestli tam zajde před odjezdem ten, komu se den nevydařil, přinesl mu zklamání a nepochopení, či někdo, kdo se nemůže vyrovnat se ztrátou někoho blízkého. Také mě to vedlo k úvaze, zda je tato výdejna nevyčerpatelná nebo jestli už za pár dní nebude radost skladem.

Napadá mě, že takovou výdejnou radosti by měly být naše sbory. Pro každého z nás, když se nám z nějakého důvodu radosti nedostává, abychom v našem společenství znovu načerpali sílu a naději do dalších dnů. A abychom také uměli vynášet radost ven mezi naše spoluobčany, abychom uměli potěšit a povzbudit ty, kteří zrovna nemají důvod k radosti. A díky přítomnosti Ježíše Krista v našich společenstvích by byla naše výdejna radosti nevyčerpatelná. Je to krásné křesťanské poslání, rozdávat úsměv a naději.

Mirka Šidlová

Poznámka: Výdejna radosti je název výdejního místa eShopu www.zoot.cz

Brno I

Květnová schůze byla věnována přípravě brněnské Muzejní noci a Noci kostelů. Obě akce vyžadují náročné organizační přípravy. Staršovstvo s lítostí konstatovalo, že klesá účast členů našeho sboru na hudebních nešporách a slabá byla také účast na tradiční blažkovské brigádě. Obojí přitom patří k základním činnostem našeho sboru. Přihlášení účastníci prázdninového pobytu na Blažkově se sejdou v neděli 15. června po bohoslužbách. Staršovstvo vybralo jednu z navržených verzí nové informační nástěnky na Červeném kostele, kterou připravil bratr kurátor, a vzápětí byla nástěnka také instalována. Do sboru byla přijata sestra Marie Široká, která se přistěhovala ze Šternberka. Stavební komise referovala o zadání několika menších stavebních zakázek a byla též dokončena rekonstrukce kotelny na Opletalově. Nad vchodem do Červeného kostela se nyní skví Lutherova růže v původních barvách. Na svatodušní svátky se chystáme navštívit partnerský sbor v Basileji.

Jiří Gruber

Brno II

S potěšením vyhovělo staršovstvo třem novým zájemcům o členství ve sboru, kteří se přišli také představit. Staršovstvo projednalo záležitosti týkající se úvazku sborového pastoračního pracovníka: rozhodlo se podpořit dopis nosislavského sboru žádajícího synodní radu o přehodnocení rozhodnutí napříště neprodlužovat smlouvy pastoračním pracovníkům; bez ohledu na výsledek jednání synodu v této věci dále rozhodlo o potřebě polovičního úvazku pastoračního pracovníka a o novém stanovení jeho pracovní náplně. Staršovstvo vyslechlo zprávu o pokračování prací a průběhu brigády ve středisku Blažkov a projednalo přípravu předprázdninových setkání sboru.

Martin Horák

Brno - Židenice

Při druhé schůzi židenického staršovstva jsme se zabývali především programem a úkoly na Noc kostelů. Na čtvrtek Nanebevstoupení Páně chystáme bohoslužby pod vedením mládeže. V neděli 15. 6. proběhne sborový den s přednáškou Dušana Coufala u příležitosti 600. výročí přijímání pod obojí, divadlo pro děti, zpívání a podobně. Vzhledem k těmto aktivitám je nutné přesunout plánovanou výměnu oken v kostele a další rozsáhlejší opravy na léto. Při bohoslužbách 25. 5. složí nové staršovstvo slib. Pěvecký sbor Chrapot strávil několik dní na soustředění nacvičováním písní na Noc kostelů a sborový den. Zakoupili jsme dataprojektor pro potřeby různých sborových setkání.

Marie Fikejsová

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po - Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 16.6.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
16:30 dětský klub Ovečky
16:30 biblická hodina pro děti

19:00 příprava NŠ
19:00 modlitební setkání

Středa:

15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi I.
16:00 konfirmandi II.
18:00 mládež

Čtvrtek:

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola
11:00 setkání na faře

Brno II

Po - Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 16.6.
18.30 konfirmační
pro dospělé 23.6.

Úterý:

19.30 setkání střední
generace

Středa:

13:00 Diakonie
11. a 25.6.
14:00 biblické čtení DD
Kociánka 4. a 18.6.

18:00 biblická hodina

19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí
16:00 konfirmandi
17:00 dorost

Sobota:

9:30 DD Kociánka
14. a 28.6.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání
v Blahoslavově domě

Brno - Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 12.6.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání na faře
18:00 Desert 15.6.

Brno - Židenice

Pondělí

16:00 biblická hodina
pro děti v Blansku

Úterý:

15:45 BH pro děti
19:00 DŽES - Židenické
setkání mladých lidí

Středa:

16:00 konfirmandi
19:00 biblická hodina
v Blansku
19:30 staršovstvo 11.6.
19:00 Zpěvy a modlitby
z Taizé 18.6.

Čtvrtek:

18:00 setkání ml.mládeže
19:00 biblická hodina

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání u kávy a
čaje v modlitebně
18:30 pěv. sbor Chrapot

Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
1.6. 6. neděle po Velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová ČK 19:30 nešpory Š. Hájek	BD Martin Horák Tiš 10:30 Saša Hauserová	Hu Jaroslav Vítek ČK 19:30 nešpory Š. Hájek	Žd Marta Židková BI Marta Židková
8.6. Neděle svatodušní BK Jiří Gruber, VP ČK Jiří Gruber, VP <i>křest</i>	BD Jaroslav Vítek, VP <i>zpívá Cantate Domino</i> Tiš Martin Horák, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Pavel Kašpar, VP BI Pavel Kašpar, VP
9.6. Pondělí svatodušní společně s Brno II	BD 19:00 Jarmila Řezníčková, VP		
15.6. Neděle svaté Trojice BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber Rch Jiří Šimsa <i>křest</i>	BD Saša Hauserová Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar <i>sborový den na téma:</i> <i>Milý Kubo, nekvap s tím</i> BI Pavel Kašpar
22.6. Neděle 1. po Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová <i>zakoňčení NŠ</i>	BD Saša Hauserová Tiš Saša Hauserová	Hu Štěpán Hájek, VP <i>konfirmace</i>	Žd Pavel Kašpar BI Jan Asszonyi
29.6. Neděle 2. po Trojici ČK 10:00 konfirmace, VP Jiří Gruber, Olga Tydlitátová <i>zpívá Cantate Domino</i>	BD Martin Horák Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Matouš Pleva BI Matouš Pleva + ChraPoT
6.7. Neděle 3. po Trojici ČK 9:00 Jiří Gruber Rch Jiří Gruber	BD Saša Hauserová Tiš Saša Hauserová		Žd Marta Židková BI Marta Židková
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 BI: Blansko v 14:00